opusdei.org

Àudio de la meditació del prelat el 14 de febrer de 2020

Àudio de la meditació del prelat de l'Opus Dei en el 90 aniversari del 14 de febrer de 1930 a l'església prelatícia de Santa Maria de la Pau (Roma).

14/02/2020

Comencem la nostra oració continuant la nostra acció de gràcies. *Gratias tibi Deus, gratias tibi*. Donem

gràcies al Senyor en aquest 90è aniversari.

En aquell moment, el nostre Pare [sant Josepmaria] va rebre en la seva ànima aquesta llum, aquest impuls per completar l'Obra que el Senyor ja tenia prevista des de l'eternitat, amb la secció de dones. I sabem bé com el nostre Pare al principi pensava —perquè així ho havia entès— que l'Obra era una cosa per als homes, tot i que des del principi el Senyor la va pensar per a tots i totes. I com el nostre Pare, immediatament, es va posar a treballar volent aquesta voluntat del Senyor, posant ja —amb gran esforç, amb dificultats— les bases del que avui veiem realitzat a tot el món.

Donem gràcies a Déu, donem gràcies a la nostra Mare de Déu per qui ens venen totes les gràcies, donem gràcies al nostre Pare, aquí al costat de les seves restes. Gràcies al nostre

Pare per la seva fidelitat, per la seva entrega. Una acció de gràcies també per cadascuna i cadascun dels nostres germans, per tota l'Obra. I, cadascun de nosaltres, donem gràcies per la nostra pròpia vocació; i especialment avui, vosaltres —també els sacerdots, però d'una manera especial avui vosaltres, per la rellevància d'aquest aniversari. Gràcies. Heu de donar gràcies —donem gràcies tots i totes—, perquè aquell 14 de febrer del 1930 estàveu cadascuna de vosaltres en la ment de Déu, en els plans de Déu, ja des d'abans, des de sempre.

Una data que és, per tant, quelcom molt nostre, no és una cosa del passat, de la història, sinó que té una incidència constant, present a la nostra vida, que és motiu de gràcies: motiu d'agraïment al Senyor. I donem gràcies al Senyor per la realitat ja realitzada de l'Obra. Com el nostre Pare deia a les nostres

germanes fa ja tants anys, i ara des del Cel ho diu amb més motiu, perquè l'Obra està més desenvolupada: "Agraïu al Senyor amb mi que hagi volgut la secció femenina de l'Opus Dei, que treballa tan formidablement i amb tant d'esperit cristià en servei a tantes nacions del món."

I això ja és una realitat, i donem ara, Senyor, en la nostra oració, gràcies, pensant en les nostres germanes als cinc continents, en tants països, tantes ciutats, amb tantes labors; et donem gràcies per tota aquesta labor, tot aquest bé, tot aquest fruit apostòlic, tota aquesta felicitat que transmets a tantíssima gent. Et donem gràcies perquè tot va sorgir i sorgeix de la teva estimació, de la teva voluntat, del teu amor per nosaltres.

Gratias tibi Deus, gratias tibi: i hem considerat aquestes paraules, ja

d'anys després —l'any 73, en una de les seves *campanades*— quan el nostre Pare ens tornava a insistir en aquesta necessitat de ser molt agraïts al Senyor. *Ut in gratiarum semper actione maneamus*, "visquem en una contínua acció de gràcies al nostre Déu" (*Carta 28-III-1973*, núm. 20). Avui intentarem que realment això sigui així: una acció de gràcies contínua al nostre Déu, «accions de gràcies que són un acte de fe, que són un acte d'esperança, que són un acte d'amor» (Ibídem).

Un acte de fe en el fet que l'Obra —com ens va escriure el nostre Pare— "ve a complir la Voluntat de Déu. Per tant, tingueu una profunda convicció que el cel està entossudit que es dugui a terme". (*Instrucció* 19.III. 1934).

I hem de tenir aquesta convicció —i avui, Senyor, volem que Tu ens la infonguis més fortament en les

nostres ànimes—, la convicció, la seguretat que Tu t'entossudeixes a aconseguir que l'Obra es realitzi al món sencer i en cadascun de nosaltres: en les nostres ànimes, en la nostra vida; que es realitzi l'Obra de Déu en el nostre treball, en la nostra vida en família, en el nostre descans; que siguem de veritat "Opus Dei", amb la seguretat, amb la fe que Tu t'entossudeixes a aconseguir que això es realitzi. Per moltes que siguin les dificultats, per molta que sigui la nostra debilitat personal, Tu, Senyor, t'entossudeixes a aconseguir que l'Obra es realitzi en la meva ànima i en les ànimes de tantíssima gent a tot el món. Dona'ns Senyor aquesta convicció, especialment quan ens trobem amb més dificultats, que tinguem aquesta fe en què l'Obra és teva, que ets Tu qui la fas amb les nostres mans, amb el nostre treball, amb la nostra debilitat i amb la nostra força, amb la força que Tu ens dones.

Avui ens unim a l'acció de gràcies de milers i milers de germanes i de germans nostres i de tantes altres persones que coneixen i que aprecien l'Obra al món sencer. I com el nostre Pare deia aquell Dijous Sant del 1975, adreçant-se al Senyor: "Et donen gràcies a tot Europa, i en punts d'Àsia i de l'Àfrica, i a tot Amèrica i a Oceania. A tots els llocs et donen gràcies" (Meditació, 28 de març del 1975).

I ens unim a l'acció de gràcies de tot el món, perquè tothom s'unirà i s'està unint ja —a gran part del món — a l'acció de gràcies nostra, avui, aquí, al costat del nostre Pare. Ens unim a aquesta acció de gràcies també pensant en l'Obra, en tants llocs, en tantes persones, perquè tot això és nostre. I així ho veiem, perquè l'Obra és nostra a tot arreu.

Profunda convicció, fe. Avui, l'evangeli de la Missa és una escena

de la vida del Senyor i de la Mare de Déu que cada dia meditem en el Rosari. “Els pares de Jesús anaven cada any a Jerusalem amb motiu de la festa de Pasqua. Quan ell tenia dotze anys, hi van pujar a celebrar la festa, tal com era costum. Acabats els dies de la celebració, quan se’n tornaven, el noi es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se n’adonessin” (*Lc* 2, 41-52).

Sabem molt bé com la Mare de Déu i sant Josep van veure completament normal que en aquell moment del camí el Senyor no estigués amb ells —estaria amb els seus amics, amb altres famílies. I després passen tres dies. Tres dies d’angoixa, tres dies sense entendre què podria haver passat, amb temor, patint. I, quan el troben, li diuen precisament això: “Fill meu, per què t’has portat així amb nosaltres?” No entenen que el Senyor Jesús estigui tan tranquil allà, al temple, parlant, contestant,

preguntant. “Fill meu, per què t’has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia.” I encara més sorprenent és la resposta del Senyor: “Per què em buscàveu? No sabíeu que jo havia d’estar a casa del meu Pare?”.

El Senyor ha volgut que en l’Evangeli quedés aquesta conclusió: Però ells no comprengueren aquesta resposta”. La Mare de Déu i sant Josep no van entendre els plans del Senyor, perquè realment, humanament, eren incomprensibles.

I nosaltres, Senyor, de vegades no entenem els teus plans, de vegades no entenem per què les circumstàncies es posen complicades: de vegades no entenem fins i tot coses senzilles. Però hem de tenir la convicció que sempre ens acompanya l’estimació de Déu, la voluntat de Déu, l’amor de Déu.

Aquesta fe nostra ha de ser també la fe que és llum i que també és foscor, un clarobscur. I, quan no entenguem, que et recordem —t'ho demanem Mare Nostra—, que et recordem a tu que tenies una fe immensa, proporcional a la plenitud de gràcia. Tot i que no ho entenies, tanmateix —conclou l'evangeli— "conservaves tot això en el teu cor". Que tot això ens serveixi per contemplar el Senyor —no per donar voltes a si ho hem entès o no ho hem entès—, sinó per contemplar, també en aquestes circumstàncies, l'amor de Déu per nosaltres.

Et donem gràcies Senyor per la fe, et donem gràcies per la convicció, —aquesta profunda convicció— que el Cel s'entossudeix a aconseguir que l'Obra es realitzi: al món i a la meva vida, en el meu treball i en el meu descans, i en totes les meves circumstàncies.

Així hem de veure la nostra labor, també la labor ordinària, corrent, petita —aparentment petita, que pot ser i ha de ser molt gran. Pot ser molt gran per l'amor que hi posem. Veure en aquesta labor que sempre estem contribuint a aquest gran panorama, a aquesta gran missió, a aquesta gran perspectiva.

Senyor, et demanem per la intercessió del nostre Pare que ens donis també a nosaltres aquesta esperança forta, ferma. Perquè sapiguem que res del que fem per l'Obra no és inútil, tot és eficaç, no només en les coses petites que es veuen, en el treball immediat; és eficaç per a aquesta cosa tan gran, com va voler el nostre Pare gravar en pedra, a la llinda d'una porta, aquí de Villa Tevere, aquestes paraules de sant Pau, *seemper, scientes colabor vester non est inanimer in Domino* (1 *Co* 15, 58). Hem d'estar sempre convençuts que el nostre treball mai

no és inútil davant de Déu, sempre és útil, sempre és eficaç.

Una acció de gràcies que és un acte d'esperança personal, en la nostra pròpia vida, malgrat les nostres limitacions i els nostres errors personals. Aquesta esperança ens ha de portar també a l'alegria, a la serenitat, a la pau. A aquest viure "*spe gaudentes*" *(Rm* 12, 12), alegres amb esperança. Una esperança malgrat les nostres dificultats i limitacions.

Precisament, referint-se a la fundació de la secció de dones i a l'agraïment que hem de posar especialment en aquest dia, el nostre Pare deia: "La millor manera d'agrair-ho —deia concretament a les seves filles— és estar contentes, tranquil·les, serenes, equilibrades; resar, treballar, somriure i agrair que a l'Obra mai no estem sols".

Agrair amb esperança és estar contentes. Tots hem d'estar contents, tranquils; quan ens posem nerviosos per alguna cosa, hem de recuperar la serenitat. I la recuperem anant al Senyor, anant a l'estimació de Déu per nosaltres, a la presència de Déu en nosaltres. A aquest saber i agrair —com diu el nostre Pare— que a l'Obra no estem mai sols. Sempre estem en aquesta meravellosa realitat de la comunió dels sants. Que de la mateixa manera que nosaltres estem amb la nostra feina, amb la nostra oració, amb tota la nostra vida tirant l'Obra endavant a tot arreu, a tots els continents, a totes les ciutats, a tot el món; totes aquestes ciutats i totes aquestes persones ens estan donant suport. I, sobretot, no estem mai sols perquè el Senyor és amb nosaltres: *Si Deus nobiscum quis contra nos?* (*Rm* 8, 31).

Aquesta esperança fidel, segura.*Adauge nobis fidem et spem*:

esperança. Que es faci realitat en la nostra vida, t'ho demanem Senyor, com diu sant Pau a l'epístola als Romans: "Que el Déu de l'esperança ompli la vostra fe d'alegria i de pau perquè vesseu d'esperança gràcies a la força de l'Esperit Sant" (*Rm* 15, 13). Ho demanem així. *El Déu de l'esperança* —perquè és el Senyor qui ens dona l'esperança— ens omple de tota alegria i pau en la fe, en aquesta fe plena d'alegria, en aquesta esperança plena d'alegria, en la divinitat de l'empresa, en la divinitat de l'Obra. En la seguretat de la victòria, malgrat les derrotes que tinguem personalment.

La primera lectura de la Missa d'avui, de l'Antic Testament, l'entenem aplicada a la Mare de Déu com a Mare de la santa esperança: *spes nostra*. Quantes vegades li diem: *Santa Maria spes nostra*, esperança nostra! Perquè tota aquesta seguretat en el Senyor ens arriba també a

través de la Mare de Déu; ella és la nostra esperança, la santa esperança, Mare de la santa esperança.

Esperança per a cadascun de nosaltres: l'esperança de ser sants, l'esperança malgrat les dificultats, l'esperança per al món, l'esperança apostòlica. Veient també amb realisme les dificultats del món, que sembla que s'està allunyant de Déu cada vegada més. Mare nostra, dona'ns una esperança que ens mogui, també perquè l'esperança mou el treball amb alegria; perquè Déu no perd batalles, encara que sembli que les perdem nosaltres.

Agraïment, un acte d'amor. Acció de gràcies que és un acte d'amor, un amor agraït.

En la primera lectura llegirem i escoltarem: *Mater Pulchrae Dilectionis*. És la festa litúrgica que avui celebrem, *Mater Pulchrae Dilectionis*, Mare del Bell Amor. Un

bell amor compatible amb el dolor. A la Mare de Déu, l'ancià Simó —quan portava el Nen per presentar-lo al temple— li va profetitzar que una espasa travessaria la seva ànima. I ja en l'evangeli d'avui veiem aquest sofriment, aquesta angoixa: "…et buscàvem amb ànsia" (*Lc* 2, 48). I després fins a estar al peu de la creu.

Un bell amor que depèn de la fe. Un bell amor que volem rebre: l'amor de Déu, l'amor de la Mare de Déu, i volem que la nostra correspondència sigui un bell amor. Un bell amor que sorgeixi en la nostra ànima també quan experimentem que ens falta, per demanar-lo al Senyor: *Adauge nobis fidem, spem et caritatem*. I això amb l'alegria de la vocació, amb l'alegria d'aquesta estimació de Déu per a cadascun de nosaltres. Especialment avui per a vosaltres, per a totes les vostres germanes al món sencer. Agraïment també pensant en els milers i milers de

dones de l'Opus Dei que són al Cel, que han coronat la meta.

Quan el Senyor va preguntar a sant Pere: "Simó, fill de Joan, m'estimes?" Hi ha aquella resposta: *Domine, tu omnia nosti tu scis quia amo te.* "Senyor, tu ho saps tot; ja ho saps, que t'estimo" (*Jn* 21, 17). Així li ho volem dir al Senyor ara, també com a expressió de l'acció de gràcies. Una acció de gràcies que ha de ser un acte d'amor. Li ho direm així: *Domine, tu omnia nosti tu scis quia amo te". Ja ho saps, Senyor, que t'estimo.* Posant en aquestes paraules —encara que potser de vegades puguin semblar febles—, posant de veritat tot el nostre interès, tota la nostra sinceritat. Et donem gràcies Senyor, estimant-te, volent-te. Que és també voler tot el que Tu vols per a nosaltres.

Ajuda'ns, Senyor, que aquest *Tu scis quia amo te* sigui una veritat més

intensa en la nostra vida. Que sapiguem estimar-te també cada vegada més en els altres. *Sicut tu dilexisti nos. Com tu ens has estimat* (cf. *Jn* 13, 34). El Senyor ens ha estimat a tots donant la vida per tots nosaltres. Nosaltres, Senyor, volem que aquesta acció de gràcies d'avui sigui molt sincera, molt intensa, molt profunda, que sigui de veritat un acte de fe, un acte d'esperança, un acte d'amor. Que sigui realment una estimació, una estimació també als altres en fraternitat, en afany apostòlic.

Aquesta idea del nostre Pare —idea i realitat formidable— que no estem mai sols, també ens ha de donar l'alegria i la responsabilitat que realment tenim l'Obra a les nostres mans. I estar molt pendents dels altres. Veure les altres, tenir cura dels altres, que és tenir cura de l'Obra. Estimar les altres és estimar el Senyor. Que vegem també aquest

acte d'amor —que és l'agraïment, com diu el nostre Pare—, en tota la dimensió gran, el camp gran de l'entrega als altres. Que sigui —t'ho demanem, Senyor, ara en la nostra oració—, ajuda'ns que aquest agraïment —en el que ha de tenir d'acte d'amor, com ens ho demana el nostre Pare—, sigui un créixer, —perquè necessitem que tu ens ajudis Senyor—, un créixer en servei, en comprensió, en entrega als altres. Que aquest estimar-te com Tu ens has estimat, *sicut tu dilexisti nos*, sigui de veritat donar la vida pels altres.

Com podem créixer? Ens ho proposem tantes vegades d'una manera o d'una altra cada dia, com créixer en fe, en esperança, en amor: demanant-li al Senyor. I precisament gran part de la nostra lluita, que ha d'estar plena d'alegria, també el recomençar. El nostre Pare ens ho ha ensenyat així, tota la nostra vida ha

de ser un començar i recomençar. Un anar rectificant, amb alegria, que és l'alegria de tornar. L'alegria de tornar als braços de la nostra Mare, del nostre Pare Déu.

Tot aquest afany de recomençar és, moltes vegades, precisament aquest tornar a demanar al Senyor, quan experimentem que en el fons ens ha faltat un profund convenciment, una convicció, que estem fent la voluntat de Déu en aquest encàrrec, en aquest treball, en aquest assumpte. Quan ens ha faltat l'esperança perquè ens hem desanimat una mica, quan ens ha faltat l'amor perquè ens hem enfadat, perquè ens hem irritat. És llavors el moment no de descoratjar-nos, sinó de tornar amb alegria, dient: *adauge nobis fidem, spem, caritatem*. Amb acció de gràcies, que sigui una petició com a acte de fe, d'esperança i d'amor, plena d'alegria.

I per a això necessitem estar com sempre molt units a la Mare de Déu, perquè tota la gràcia, tota l'ajuda del Senyor ens ve a través de la seva mediació materna. I volem que sigui veritat, cada dia més en la nostra vida personal i en la de tota l'Obra, que el nostre Pare podia dir ple d'agraïment: nosaltres hem estat sempre com Jesús *enganxadets* a la seva Mare: Maria, la Mare de Déu, que ha estat la Mare de l'Opus Dei, la Reina de l'Opus Dei, la nostra bellesa.

Pensant en aquests 90 anys, donem moltes gràcies al Senyor a través de la Mare de Déu, que ha estat sempre en aquests 90 anys la Mare de l'Opus Dei, la Reina de l'Opus Dei, la nostra bellesa. Filialment enganxats a la Mare de Déu, tampoc no ens ha faltat el seu somriure en els moments difícils. Doncs, Mare nostra, que vegem el teu somriure també en els moments difícils personals, d'ordinari en poques coses. Si alguna

vegada són moments difícils més durs, que sentim la teva presència, i que totes les nostres germanes a tot el món, quan trobin dificultats, en els moments difícils, que no els falti aquesta convicció també del teu somriure, que tu ets realment la Mare de Déu, Mare nostra, la nostra Reina, la nostra bellesa.

(La icona de la imatge principal: freepngimg.com)

pdf | document generat automàticament des de https://dev.opusdei.org/ca/article/audio-meditacio-prelat-14-febrer-2020/ (07/08/2025)